

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๑๐ - ๑๓/๒๕๖๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ๗/๒๕๖๔

วันที่ ๗ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๔

ระหว่าง { ศาลจังหวัดตะกั่วป่า ที่ ๑ ศาลจังหวัดนครพนม ที่ ๒
ศาลแขวงเชียงราย ที่ ๓ ศาลจังหวัดบุรีรัมย์ ที่ ๔ ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

เรื่อง พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “การชุมนุมสาธารณะ” มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ หรือไม่

ศาลจังหวัดตะกั่วป่า ศาลจังหวัดนครพนม ศาลแขวงเชียงราย และศาลจังหวัดบุรีรัมย์ส่งคำโต้แย้งของจำเลย รวม ๔ คำร้อง (นายประเสริฐ กาหริ่มการ จำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ ๖๘/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ อ ๒๕๘/๒๕๖๓ ของศาลจังหวัดตะกั่วป่า นายพิศาล บุพศิริ จำเลยในคดีอาญา

หมายเลขดำที่ อ ๗๑๓/๒๕๖๓ ของศาลจังหวัดนครพนม นายสิริวิชญ์ เสรีธิวัฒน์ ที่ ๑ กับพวก รวม ๗ คน จำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ ๖๘๐/๒๕๖๓ ของศาลแขวงเชียงราย นางสาวอิสริย์ อภิสิริรุจิภาส จำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ อ ๑๘๓๙/๒๕๖๓ ของศาลจังหวัดบุรีรัมย์) เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสี่คำร้อง และเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

คำร้องที่หนึ่ง (เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๖๓)

พนักงานอัยการจังหวัดตะกั่วป่า เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายประเสริฐ กาหริ่มการ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดตะกั่วป่า ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ เนื่องจากจำเลยใช้เฟซบุ๊ก สร้างกลุ่มผู้ใช้เฟซบุ๊ก ชื่อว่า “วิ่งไล่ลุงพังงา” ใส่ภาพหน้าปกของกลุ่มดังกล่าวมีรูปและข้อความว่า “วิ่งไล่ลุง เจอกันแน่ ๑๒ มกราคม ๒๐๒๐” เชิญชวนให้ประชาชนมาร่วมชุมนุม มีผู้ใช้เฟซบุ๊กซึ่งเป็นสมาชิกในกลุ่มดังกล่าว โพสต์ข้อความว่า “สวัสดีครับ ผู้สนใจเข้าร่วมกิจกรรมวิ่งไล่ลุงทุกท่าน ในนามคณะผู้จัดกิจกรรม ขออัปเดตกิจกรรมดังนี้ครับ สถานที่จัด : อุทยานพระนารายณ์ ตะกั่วป่า วัน/เวลา : ๑๒ มกราคม เวลา ๐๗.๐๐ น. ...” ใส่ภาพและข้อความว่า “วิ่ง ไล่ ลุง พังงา อาทิตย์ที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๓ เริ่ม ๐๗.๐๐ น. ลานพระนารายณ์ ถึง บขส ตะกั่วป่า รวม ๑.๕ ก.ม.” ต่อมาวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๓ จำเลยจัดการชุมนุมสาธารณะที่บริเวณสวนพระนารายณ์ ตำบลบางนายสี อำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา อันเป็นที่สาธารณะ โดยเขียนข้อความเพื่อเรียกร้องหรือแสดงความคิดเห็นทางการเมือง แสดงออกต่อประชาชนทั่วไปและบุคคลอื่นสามารถเข้าร่วมการชุมนุมนั้นได้ จึงเป็นการชุมนุมสาธารณะ จำเลยเป็นผู้จัดการชุมนุมโดยไม่แจ้งการชุมนุมต่อหัวหน้าสถานีตำรวจแห่งท้องที่ที่มีการชุมนุมสาธารณะ ก่อนเริ่มการชุมนุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เป็นการชุมนุมสาธารณะไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จำเลยยื่นคำโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ โดยมีเหตุผลสรุปดังนี้

๑. พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง บัญญัติให้ถือว่า ผู้เชิญชวนหรือนัดให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุมในวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด ๆ

เป็นผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมสาธารณะ เป็นบทบัญญัติจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การแสดงข้อความ และการติดต่อสื่อสารของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ การที่บุคคลแสดงข้อความเชิญชวน หรือนัดให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุมโดยมิได้มีการขออนุญาตใช้สถานที่หรือเครื่องขยายเสียง หรือขอให้ทางราชการ อำนวยความสะดวกในการชุมนุม หรือมิได้มีการขออนุญาตใช้สถานที่หรือเครื่องขยายเสียง หรือขอให้ทางราชการ อำนวยความสะดวกในการชุมนุม หรือมิได้มีการขออนุญาตใช้สถานที่หรือเครื่องขยายเสียง หรือขอให้ทางราชการ อำนวยความสะดวกในการชุมนุม หรือมิได้มีการขออนุญาตใช้สถานที่หรือเครื่องขยายเสียง หรือขอให้ทางราชการ อำนวยความสะดวกในการชุมนุม ถือเป็นการใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคล ผู้แสดงข้อความเชิญชวนหรือนัดให้ผู้อื่น มาร่วมชุมนุมไม่ใช่ผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมที่ต้องมีหน้าที่แจ้งการชุมนุมต่อผู้รับแจ้งก่อนเริ่มการชุมนุม ไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงตามมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้ การที่มาตรา ๑๐ วรรคสอง กำหนดขอบเขตความหมายของผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมกว้างมากเกินไป ไม่คำนึงถึงเจตนาแท้จริงของบุคคลว่า ต้องการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นหรือต้องการจัดการชุมนุม บทบัญญัติดังกล่าวส่งผลกระทบต่อเสรีภาพ ในการชุมนุมสาธารณะหรือเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลที่ต้องการนัดหมายให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุม เนื่องจากอาจทำให้มีการระงับการชุมนุมเป็นจำเลยในคดีอาญาและต่อสู้อย่างผิดกฎหมาย เกิดความเกรงกลัวที่จะถูกดำเนินคดี และลงโทษทางอาญา ดังเช่นกรณีมีการฟ้องผู้ชุมนุมที่โพสต์ข้อความเชิญชวนผู้อื่นไปร่วมชุมนุม ต่อศาลแขวงดุสิตได้รับผิดในฐานะผู้จัดการชุมนุม พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔

๒. พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๔ บัญญัติให้ถือว่าการชุมนุมสาธารณะที่ไม่แจ้งการชุมนุมตามมาตรา ๑๐ เป็นการชุมนุมสาธารณะที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายทุกกรณี โดยไม่มีข้อยกเว้น และไม่ได้บัญญัติหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงานในการผ่อนผันการชุมนุม ที่ไม่แจ้งการชุมนุมได้ บทบัญญัติดังกล่าวจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมสาธารณะโดยไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๔ บัญญัติ อีกทั้งมาตรการตามบทบัญญัติดังกล่าวทำให้เกิดสภาพบังคับทางกฎหมาย ในลักษณะเป็นระบบขออนุญาตโดยปริยาย เนื่องจากการชุมนุมสาธารณะที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ตามมาตรา ๑๔ เจ้าพนักงานมีอำนาจประกาศให้ผู้ชุมนุมเลิกชุมนุมตามมาตรา ๒๑ ได้ จึงกระทบต่อเสรีภาพ ในการชุมนุมของบุคคล เพียงเพราะเหตุที่เกิดจากความบกพร่องในการแจ้งการชุมนุมของผู้จัดการชุมนุมเท่านั้น ทั้งที่ผู้จัดการชุมนุมที่ไม่แจ้งการชุมนุมต้องมีความรับผิดชอบตามกฎหมายแตกต่างหากจากการชุมนุมอยู่แล้ว ประกอบกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติมีความเห็นว่าบทบัญญัติที่กำหนดให้การไม่แจ้งการชุมนุม หรือแจ้งไม่ทันก่อนเริ่มชุมนุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงมีผลเป็นการชุมนุมที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายนั้น

เป็นบทบัญญัติที่ถือเอาการขออนุญาตเป็นหลัก ซึ่งเสรีภาพในการชุมนุมไม่มีความจำเป็นต้องขออนุญาต ทั้งศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำวินิจฉัยที่ ๑๑/๒๕๔๙ วินิจฉัยว่าการกำหนดให้ประชาชนต้องขออนุญาต เพื่อชุมนุมบนทางหลวงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เนื่องจากจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ และปราศจากอาวุธเกินความจำเป็น ดังนั้น พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๔ ละเมิดต่อสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธของบุคคลในที่สาธารณะ ขัดต่อหลักความได้สัดส่วน ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๔

๓. พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๒๘ กำหนดโทษปรับทางอาญา ไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทกรณีผู้จัดการชุมนุมสาธารณะไม่แจ้งการชุมนุมหรือไม่แจ้งการชุมนุมก่อนเริ่มการชุมนุม ไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง บทบัญญัติดังกล่าวแม้ไม่ได้กำหนดโทษจำคุก แต่ส่งผลร้ายต่อบุคคลซึ่งอยู่ในสถานะ ผู้กระทำความผิดทางอาญาหลายประการ เช่น การเป็นผู้ต้องหาที่ต้องพิมพ์ลายนิ้วมือ ต้องถูกควบคุมตัวไว้ ไม่น้อยกว่ายี่สิบแปดชั่วโมง การต้องคำพิพากษาว่ามีความผิดย่อมมีประวัติอาชญากรรมซึ่งส่งผลเสีย ต่อการสมัครงานในหน่วยงานของรัฐหรือการขออนุญาตเดินทางเข้าเมืองในต่างประเทศ เป็นต้น ทั้งที่บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเตรียมการอำนวยความสะดวก และดูแลความปลอดภัยแก่ผู้ชุมนุมและประชาชน ทั้งที่มีมาตรการอื่นที่จำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคล น้อยกว่าการกำหนดโทษทางอาญา คือ การกำหนดโทษปรับทางปกครอง การกำหนดเป็นความผิดทางอาญา ควรใช้กับความผิดร้ายแรงเพื่อลงโทษผู้กระทำความผิดที่ชั่วร้ายและป้องกันอาชญากรรมเท่านั้น เมื่อการกำหนดโทษทางอาญาตามมาตรา ๒๘ ทำให้บุคคลเกิดความกลัวไม่กล้าใช้เสรีภาพในการชุมนุม ขณะที่ประโยชน์ที่สังคมได้รับคือการอำนวยความสะดวกเท่านั้น จึงส่งผลร้ายแก่บุคคลอย่างร้ายแรง และไม่ได้สัดส่วนกับประโยชน์สาธารณะที่สังคมได้รับ ทั้งทำให้การชุมนุมโดยฉับพลัน หรือ Flash Mob ซึ่งเป็นการชุมนุมที่มีระยะเวลาสั้น ไม่อาจเกิดขึ้นได้อย่างสิ้นเชิงเพราะไม่สามารถแจ้งการชุมนุมล่วงหน้า ก่อนเริ่มการชุมนุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงได้ เป็นการสร้างภาระแก่ผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมบางลักษณะ เกินสมควรแก่เหตุ พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๒๘ เป็นบทบัญญัติ ที่จำกัดเสรีภาพในการชุมนุมขัดต่อหลักความได้สัดส่วน ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ประกอบมาตรา ๔๔

ศาลจังหวัดตะกั่วป่าเห็นว่า จำเลยโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๔ ซึ่งจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

คำร้องที่สอง (เรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๖๓)

พนักงานอัยการจังหวัดนครพนม เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายพิศาล บุพศิริ เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดนครพนม ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ เนื่องจากจำเลยโพสต์ข้อความในเฟซบุ๊กเชิญชวนให้ประชาชนมาร่วมชุมนุมว่า “วิ่ง - ไล่ - ลุง ๑๒ มกราคม ๒๐๒๐ นครพนม กะแล่นนำเดี่ยว เวลา ๐๖.๐๐ น. ณ ลานพญาศรีสัตตนาคราช # มาพ้อกันเด้อ” ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๓ จำเลยจัดการชุมนุมสาธารณะที่ลานพญาศรีสัตตนาคราช ตำบลในเมือง อำเภอเมืองนครพนม จังหวัดนครพนม อันเป็นที่สาธารณะ มีการแสดงออกทางการเมืองต่อประชาชนทั่วไปซึ่งบุคคลอื่นสามารถเข้าร่วมการชุมนุมนั้นได้ เป็นการชุมนุมสาธารณะ จำเลยเป็นผู้จัดการชุมนุมโดยไม่แจ้งการชุมนุมต่อหัวหน้าสถานีตำรวจแห่งท้องที่ที่มีการชุมนุมสาธารณะก่อนเริ่มการชุมนุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เป็นการชุมนุมสาธารณะไม่ชอบด้วยกฎหมาย

จำเลยยื่นคำโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ โดยแสดงเหตุผลเช่นเดียวกับคำร้องที่หนึ่ง

ศาลจังหวัดนครพนมเห็นว่า จำเลยโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ ซึ่งจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

คำร้องที่สาม (เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๖๓)

พนักงานอัยการคดีศาลแขวงเชียงราย เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นายสิริวิชญ์ เสรีธิวัฒน์ เป็นจำเลยที่ ๑ กับพวก รวม ๗ คน ต่อศาลแขวงเชียงราย ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งเจ็ดตามพระราชบัญญัติการประชุมสภาฯ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๘ ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง กำหนดวิธีการแจ้งการประชุมสภาฯ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓ โดยเมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๒ จำเลยทั้งเจ็ด ซึ่งเป็นผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมร่วมกันจัดการชุมนุมเพื่อระดมทุนสนับสนุนของสมาชิกวุฒิสภา ที่มาจากการสรรหาในการโหวตเลือกนายกรัฐมนตรี อันเป็นการจัดการชุมนุมสาธารณะบริเวณลานหน้าอนุสาวรีย์พ่อขุนเม็งรายมหาราช ตำบลเวียง อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย โดยไม่แจ้งการประชุมฯ ต่อหัวหน้าสถานีตำรวจแห่งท้องที่ที่มีการชุมนุมสาธารณะก่อนเริ่มการประชุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง

จำเลยที่ ๑ และที่ ๒ แกล้งแนวทางการสืบพยานบุคคลมาเบิกความโต้แย้งการตีความและบังคับใช้พระราชบัญญัติการประชุมสภาฯ พ.ศ. ๒๕๕๘ ว่า มาตรา ๔ ในส่วนของคำนิยามการประชุมสภาฯ ที่ไม่มีการกำหนดจำนวนบุคคล และมาตรา ๑๐ เกี่ยวกับการแจ้งการประชุมฯ ของผู้จัดการชุมนุมสาธารณะ และการกำหนดให้ฝ่ายบริหารมีอำนาจประกาศกำหนดวิธีการแจ้งการประชุมสภาฯ ขัดต่อหลักนิติธรรม เพิ่มภาระและจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๔

ศาลแขวงเชียงรายเห็นว่า คำแถลงของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ เป็นกรณีที่จะใช้พระราชบัญญัติการประชุมสภาฯ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ เกี่ยวกับคำนิยามการประชุมสภาฯ และมาตรา ๑๐ เกี่ยวกับการแจ้งการประชุมสภาฯ บังคับแก่คดี ซึ่งจำเลยทั้งเจ็ดโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติการประชุมสภาฯ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๐ ขัดหรือแย้งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๔ ซึ่งจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทบัญญัตินั้น จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

คำร้องที่สี่ (เรื่องพิจารณาที่ ๗/๒๕๖๔)

พนักงานอัยการจังหวัดบุรีรัมย์ เป็นโจทก์ ยื่นฟ้อง นางสาวอิสริยา อภิสิริจุฑาภาส เป็นจำเลย ต่อศาลจังหวัดบุรีรัมย์ ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติการประชุมสภาฯ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๔ มาตรา ๑๐ และมาตรา ๒๘ โดยเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๓ จำเลยเป็นผู้จัดการชุมนุมในที่สาธารณะ ได้จัดการชุมนุมและเชิญชวนบุคคลทั่วไปให้เข้าร่วมชุมนุมในกิจกรรม “วิ่งไล่ลุง” อันเป็นกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อคัดค้านการบริหารประเทศของรัฐบาล พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ณ สวนสาธารณะเฉลิมพระเกียรติ ตำบลสตึก อำเภอสตึก จังหวัดบุรีรัมย์ อันเป็นที่สาธารณะ โดยไม่ได้แจ้งแก่หัวหน้าสถานีแห่งท้องที่ที่มีการชุมนุมสาธารณะตามกำหนดเวลาและตามที่กฎหมายกำหนด อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย

จำเลยยื่นคำโต้แย้งว่า พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ โดยแสดงเหตุผลเช่นเดียวกับคำร้องที่หนึ่งเฉพาะในส่วนบทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคสอง และมาตรา ๒๘

ศาลจังหวัดบุรีรัมย์เห็นว่า จำเลยโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ ซึ่งจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวบังคับแก่คดี และยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงส่งคำโต้แย้งดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับหนังสือส่งคำโต้แย้งทั้งสี่ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า คำร้องที่หนึ่ง (เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๖๓) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๔ คำร้องที่สอง (เรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๖๓) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ คำร้องที่สาม (เรื่องพิจารณาที่ ๒๖/๒๕๖๓) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ และมาตรา ๑๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๔๔ และคำร้องที่สี่ (เรื่องพิจารณาที่ ๗/๒๕๖๔) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖

มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่ศาลจังหวัดตะกั่วป่า ศาลจังหวัดนครพนม ศาลแขวงเชียงราย และศาลจังหวัดบุรีรัมย์จะใช้บังคับแก่คดี เมื่อจำเลยทั้งสองฟ้องโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่า บทบัญญัติดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวข้องกับ บทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง จึงมีคำสั่งรับไว้พิจารณาวินิจฉัย

คำสั่งทั้งสองมีประเด็นที่ต้องพิจารณาเป็นประเด็นเดียวกัน ศาลรัฐธรรมนูญให้รวมการพิจารณาเข้าด้วยกัน โดยให้เรื่องพิจารณาที่ ๒๑/๒๕๖๓ เป็นสำนวนคดีหลัก และเพื่อประโยชน์แก่การพิจารณาให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำความเห็นและจัดส่งเอกสารหรือหลักฐานยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญ

นายกรัฐมนตรีมีความเห็นว่าประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง กำหนดวิธีการแจ้งการชุมนุมสาธารณะ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ เป็นการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับวิธีการแจ้งการชุมนุมสาธารณะ และการขอผ่อนผันสำหรับกรณีที่ไม่อาจแจ้งการชุมนุมภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด เพื่อให้เกิดความสะดวกแก่ผู้แจ้งและเป็นข้อมูลแก่ผู้รับแจ้ง การกำหนดวิธีการแจ้งการชุมนุมสาธารณะ ตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น กรณีเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๔

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกามีความเห็นว่ากติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมือง และสิทธิทางการเมืองที่ประเทศไทยเป็นภาคีได้รับรองไว้ในข้อ ๒๑ ให้การชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานซึ่งรัฐสามารถตรากฎหมายจำกัดการใช้สิทธิดังกล่าวได้ เพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ ความปลอดภัยสาธารณะ การรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน การคุ้มครองสาธารณสุข หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น เนื่องจากการชุมนุมในที่สาธารณะจะมีผลเป็นการรอนสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่นที่จะใช้ที่สาธารณะและมีความเสี่ยงที่จะก่อให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นได้ ผู้จัดการชุมนุม ผู้ร่วมชุมนุม และหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อยมีหน้าที่โดยปริยายต้องร่วมกันบริหารจัดการความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นจากการชุมนุมสาธารณะดังกล่าว สำหรับพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง กำหนดให้ผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมมีหน้าที่ต้องแจ้งการชุมนุมเพื่อประโยชน์

ในการอำนวยความสะดวกให้แก่ผู้ชุมนุมและบุคคลอื่นที่อาจได้รับผลกระทบจากการชุมนุมสาธารณะ และผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมหมายความว่ารวมถึงผู้เชิญชวนหรือนัดให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุมในวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด ๆ รวมทั้งผู้ขออนุญาตใช้สถานที่หรือเครื่องขยายเสียง หรือขอให้ทางราชการอำนวยความสะดวกในการชุมนุม เนื่องจากการกระทำของบุคคลดังกล่าว เป็นการเชิญชวนให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุม บุคคลดังกล่าวจึงมีหน้าที่ในการแจ้งและบริหารการชุมนุม ให้เป็นไปโดยสงบและปราศจากอาวุธ ส่วนมาตรา ๑๔ กำหนดขึ้นเพื่อให้เกิดความชัดเจนว่าการชุมนุมกรณีใด เป็นการชุมนุมสาธารณะที่ชอบหรือไม่ชอบด้วยกฎหมาย และกำหนดกรอบการใช้ดุลพินิจของเจ้าพนักงาน ในการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายเพื่อให้ผู้ชุมนุมเลิกการชุมนุม สำหรับมาตรา ๒๘ เป็นบทกำหนดโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ไม่มีระวางโทษจำคุก เนื่องจากเป็นความผิดไม่รุนแรง ถึงขนาดต้องได้รับโทษจำคุก กรณีไม่แจ้งการชุมนุมสาธารณะหรือจัดการชุมนุมสาธารณะขึ้นหลังจากได้รับ หนังสือแจ้งว่าไม่มีเหตุอันสมควรที่จะผ่อนผันกำหนดเวลา มีอัตราโทษเช่นเดียวกัน ระวางโทษดังกล่าว มีความเหมาะสมและได้สัดส่วนกับความผิดอื่นในพระราชบัญญัตินี้

ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมีความเห็นว่าสำนักงานตำรวจแห่งชาติจัดทำคู่มือแผนการดูแล การชุมนุมสาธารณะตามพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ เพื่อให้หน่วยปฏิบัติ ใช้เป็นแนวทางในการควบคุมดูแลการชุมนุมสาธารณะ โดยวิธีการหรือแนวปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ การชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง ผู้จัดการชุมนุมมีหน้าที่แจ้งการชุมนุม หากไม่แจ้งการชุมนุมต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตามมาตรา ๒๘ กรณีผู้ถูกกล่าวหา ยินยอมชำระค่าปรับ เป็นอำนาจของพนักงานสอบสวนเปรียบเทียบได้ หรือกรณีผู้ถูกกล่าวหาไม่ยินยอม ชำระค่าปรับ จะต้องดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาโดยออกหมายเรียกผู้ต้องหา เพื่อมารับทราบข้อกล่าวหาและทำสำนวนการสอบสวนต่อไป สำหรับวิธีการหรือแนวปฏิบัติตามมาตรา ๑๔ กรณีมีการชุมนุมสาธารณะที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เจ้าพนักงานดูแลการชุมนุมสาธารณะจะดำเนินการ ตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒ มาตรา ๒๓ และมาตรา ๒๔ ซึ่งสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะหลีกเลี่ยงการใช้กำลัง หากมีความจำเป็นให้ใช้กำลังเท่าที่จำเป็น เหมาะสม ได้สัดส่วนตามสถานการณ์ และจะดำเนินคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เมื่อพนักงานสอบสวนได้รับคำร้องทุกข์และรวบรวม พยานหลักฐานต่าง ๆ แล้วพบว่าผู้ต้องหาได้กระทำความผิด พนักงานสอบสวนจะขอให้ศาล

ออกหมายจับผู้ต้องหา หากศาลยกคำร้องขอออกหมายจับ พนักงานสอบสวนจะออกหมายเรียกผู้ต้องหา มาทำการสอบสวนต่อไป และไม่พบรายงานสภาพปัญหาในการบังคับใช้ของหน่วยปฏิบัติตามพระราชบัญญัติ การชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘

เลขาธิการวุฒิสภาจัดส่งสำเนาเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการพิจารณาจัดทำพระราชบัญญัติ การชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ สรุปได้ว่า มาตรา ๔ ในส่วนนิยามของคำว่า “การชุมนุมสาธารณะ” ไม่ได้กำหนดจำนวนขั้นต่ำของผู้เข้าร่วม การชุมนุมไว้เนื่องจากเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปว่า “การชุมนุม” หมายถึง การเข้ามารวมกัน เมื่อบุคคลเข้ามารวมกัน ไม่ว่าจำนวนเท่าใดต้องมีกรอบการใช้สิทธิเสรีภาพดังกล่าว มาตรา ๑๐ ที่กำหนดให้ผู้ประสงค์ จะจัดการชุมนุมสาธารณะมีหน้าที่แจ้งการชุมนุมต่อผู้รับแจ้งก่อนเริ่มการชุมนุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง เพื่อให้ผู้รับแจ้งซึ่งเป็นหัวหน้าสถานีตำรวจที่มีหน้าที่ดูแลการชุมนุมสาธารณะและคุ้มครองความสะดวก ของประชาชนทราบเท่านั้น ไม่ใช่การขออนุญาตเพื่อชุมนุมสาธารณะ รวมทั้งกำหนดให้วิธีการแจ้ง การชุมนุมสาธารณะตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดต้องเป็นวิธีที่สะดวกแก่ผู้แจ้งและต้องแจ้ง ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้ด้วย มาตรา ๑๔ ที่กำหนดกรณีที่ทำให้ถือว่าเป็นการชุมนุมสาธารณะ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งรวมถึงการชุมนุมสาธารณะที่ไม่แจ้งการชุมนุมตามมาตรา ๑๐ เป็นการกำหนดขอบเขต การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานในการประกาศให้เลิกการชุมนุมหรือร้องขอต่อศาลเพื่อมีคำสั่งให้เลิกการชุมนุม ตามมาตรา ๒๑ ต่อไป และมาตรา ๒๘ ที่กำหนดโทษทางอาญาสถานเบาไว้เพียงระวางโทษปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นบาทเท่านั้น เพื่อให้การบริหารจัดการการชุมนุมสาธารณะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการชุมนุมสาธารณะร่วมกันบริหารความเสี่ยงในการชุมนุมสาธารณะ พร้อมทั้งมีความรับผิดชอบและเคารพต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาคำโต้แย้งของจำเลยทั้งสี่คำร้อง ความเห็นและข้อมูลของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเอกสารประกอบแล้วเห็นว่า คดีเป็นปัญหาข้อกฎหมายและมีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาวินิจฉัยได้ จึงยุติการไต่สวนตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๕๘ วรรคหนึ่ง กำหนดประเด็นที่ต้องพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “การชุมนุมสาธารณะ” มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ เป็นบทบัญญัติ ในหมวด ๓ สิทธิและเสรีภาพของปวงชนชาวไทย มาตรา ๒๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การตรากฎหมาย ที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระ หรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุมเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย” วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง” มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพ ในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเฉพาะ เพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันสุขภาพของประชาชน” วรรคสอง บัญญัติว่า “เสรีภาพทางวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครอง แต่การใช้เสรีภาพนั้นต้องไม่ขัดต่อหน้าที่ของปวงชนชาวไทย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และต้องเคารพและไม่ปิดกั้นความเห็นต่างของบุคคลอื่น” มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น”

สำหรับพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้น เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การใช้สิทธิชุมนุมสาธารณะให้ชัดเจนและโดยสอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศ ว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองที่ประเทศไทยเป็นภาคี ทั้งนี้ เพื่อให้การชุมนุมสาธารณะ เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ไม่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงของชาติ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีตลอดจนสุขอนามัยของประชาชนหรือความสะอาดของประชาชน ที่จะใช้ที่สาธารณะ และไม่กระทบกระเทือนสิทธิและเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้อื่น โดยมาตรา ๔ บัญญัติว่า “ในพระราชบัญญัตินี้ “การชุมนุมสาธารณะ” หมายความว่า การชุมนุม

ของบุคคลในที่สาธารณะเพื่อเรียกร้อง สนับสนุน คัดค้าน หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยแสดงออกต่อประชาชนทั่วไป และบุคคลอื่นสามารถร่วมการชุมนุมนั้นได้ ไม่ว่าจะชุมนุมนั้น จะมีการเดินขบวนหรือเคลื่อนย้ายด้วยหรือไม่” มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ผู้ใดประสงค์ จะจัดการชุมนุมสาธารณะ ให้แจ้งการชุมนุมต่อผู้รับแจ้งก่อนเริ่มการชุมนุมไม่น้อยกว่าสี่สิบสี่ชั่วโมง” วรรคสอง บัญญัติว่า “ให้ถือว่าผู้เชิญชวนหรือนัดให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุมในวัน เวลา และสถานที่ ที่กำหนดไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด ๆ รวมทั้งผู้ขออนุญาตใช้สถานที่หรือเครื่องขยายเสียงหรือขอให้ทางราชการ อำนวยความสะดวกในการชุมนุมเป็นผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมสาธารณะตามวรรคหนึ่ง” วรรคสาม บัญญัติว่า “การแจ้งการชุมนุมสาธารณะต้องระบุวัตถุประสงค์ และวัน ระยะเวลา และสถานที่ชุมนุมสาธารณะ ตามวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดซึ่งต้องเป็นวิธีที่สะดวกแก่ผู้แจ้ง และต้องให้แจ้งผ่านระบบ เทคโนโลยีสารสนเทศได้ด้วย” มาตรา ๑๔ บัญญัติว่า “การชุมนุมสาธารณะที่ไม่เป็นไปตามมาตรา ๖ หรือไม่แจ้งการชุมนุมตามมาตรา ๑๐ หรือที่ผู้แจ้งไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้รับแจ้งหรือที่ผู้รับแจ้ง มีคำสั่งห้ามการชุมนุมตามมาตรา ๑๑ หรือที่จัดขึ้นหลังจากที่ผู้ยื่นคำขอได้รับหนังสือแจ้งว่าไม่มีเหตุผล อันสมควรที่จะผ่อนผันกำหนดเวลาตามมาตรา ๑๒ ให้ถือว่าเป็นการชุมนุมสาธารณะที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย” และมาตรา ๒๘ บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๗ หรือมาตรา ๑๘ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท”

เสรีภาพในการชุมนุมเป็นหลักการพื้นฐานของการปกครองในระบอบประชาธิปไตย โดยมีพัฒนาการมาจากเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นของบุคคลแต่ละคนขยายไปสู่การแสดงความคิดเห็น ของกลุ่มบุคคล และเป็นช่องทางหรือเครื่องมือสำคัญในการสื่อสารความคิดเห็นทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรม ประชาชนสามารถแสดงออกซึ่งความต้องการและข้อเรียกร้องหรือสะท้อนปัญหา ความเดือดร้อนของตนไปยังรัฐบาลและสังคม อันเป็นพื้นฐานของสังคมประชาธิปไตยที่ยอมรับ การแสดงความคิดเห็นของบุคคล ดังนั้น เสรีภาพในการชุมนุมย่อมเป็นหลักประกันว่าบุคคลสามารถ กำหนดวัตถุประสงค์ วัน ระยะเวลา สถานที่ และวิธีการของการชุมนุมได้โดยอิสระ และดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในการชุมนุม เช่น การเตรียมการ การรวมตัว การเข้าร่วมชุมนุม การดูแลการชุมนุมได้เอง อย่างไรก็ตาม เสรีภาพในการชุมนุมย่อมต้องมีขอบเขตและข้อจำกัดเช่นเดียวกับเสรีภาพอื่น ๆ ที่ต้องคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพ ของประชาชนและประโยชน์ของสังคมส่วนรวมควบคู่กันไป เพราะการใช้เสรีภาพอย่างไม่มีขอบเขต

อาจกระทบต่อเสรีภาพของบุคคลอื่นได้เช่นกัน รัฐธรรมนูญรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ และปราศจากอาวุธไว้ในมาตรา ๔๔ โดยมีข้อยกเว้นให้รัฐสามารถจำกัดเสรีภาพในการชุมนุมดังกล่าวได้ โดยตราเป็นกฎหมายซึ่งต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ คือ เพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และคุ้มครองสิทธิ และเสรีภาพของบุคคลอื่น สอดคล้องกับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ข้อ ๒๑ ที่ว่า “สิทธิในการชุมนุมโดยสงบย่อมได้รับการรับรอง การจำกัดการใช้สิทธินี้จะกระทำมิได้ นอกจากจะกำหนดโดยกฎหมายและเพียงพอที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์ แห่งความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรม ของประชาชนหรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น” นอกจากนี้ การตรากฎหมาย จำกัดเสรีภาพในการชุมนุมต้องเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ กล่าวคือ ต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุและจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ของบุคคลมิได้อีกด้วย

ข้อโต้แย้งที่ว่าพระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ บัญญัติคำว่า “การชุมนุมสาธารณะ” ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า บัญญัติคำว่า “การชุมนุมสาธารณะ” เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อให้ทราบว่าการชุมนุมของบุคคลในลักษณะใดเป็นการชุมนุมสาธารณะที่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติ การชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ ให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายเท่านั้น มิใช่เป็นหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการชุมนุมสาธารณะที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล แม้บัญญัติดังกล่าวไม่ได้กำหนดจำนวนของผู้ชุมนุมไว้ แต่โดยสภาพหรือลักษณะของการชุมนุม ย่อมเป็นที่เข้าใจโดยทั่วไปว่า “การชุมนุม” หมายถึง การเข้ามารวมกันของบุคคล หรือมีความหมายโดยทั่วไป หมายถึง ที่ประชุมของกลุ่มบุคคลที่มีจุดประสงค์เพื่อประโยชน์บางประการร่วมกัน ประกอบกับการชุมนุม มิได้ขึ้นอยู่กับจำนวนบุคคลขั้นต่ำที่เข้าร่วมกันชุมนุม เพียงแต่เป็นการรวมกันของบุคคลในที่สาธารณะ โดยมีวัตถุประสงค์เดียวกันเพื่อเรียกร้อง สนับสนุน คัดค้าน หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยแสดงออกต่อประชาชนทั่วไป และบุคคลอื่นสามารถร่วมการชุมนุมนั้นได้ มิใช่เป็นหลักเกณฑ์ และเงื่อนไขเกี่ยวกับการชุมนุมสาธารณะที่จะมีผลกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพของบุคคล พระราชบัญญัติ

การประชุมชุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ ในส่วนบทนิยามคำว่า “การประชุมชุมสาธารณะ” ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔

ส่วนข้อโต้แย้งที่ว่าพระราชบัญญัติการประชุมชุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการแจ้งการประชุมชุมสาธารณะ โดยกำหนดให้ผู้ประสงค์จะจัดการประชุมชุมสาธารณะ ต้องแจ้งการประชุมชุมต่อผู้รับแจ้งก่อนเริ่มการประชุมชุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมง อันมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองความสะดวกของประชาชนที่อาจได้รับผลกระทบจากการประชุมชุมสาธารณะ การดูแลการประชุมชุมสาธารณะและการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง รวมทั้งเพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกและคุ้มครองผู้ชุมนุมด้วย โดยกำหนดให้หัวหน้าสถานีตำรวจแห่งท้องที่ที่มีการประชุมชุมสาธารณะซึ่งเป็นผู้รับแจ้งการประชุมชุม เป็นเจ้าพนักงานดูแลการประชุมชุมสาธารณะโดยมีหน้าที่สำคัญ ได้แก่ (๑) อำนวยความสะดวกแก่ประชาชนที่จะใช้ที่สาธารณะอันเป็นสถานที่ชุมนุม (๒) รักษาความปลอดภัยอำนวยความสะดวก หรือบรรเทาเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อื่นซึ่งอยู่ในบริเวณใกล้เคียงกับสถานที่ชุมนุม (๓) รักษาความปลอดภัยหรืออำนวยความสะดวกแก่ผู้ชุมนุมในสถานที่ชุมนุม (๔) อำนวยความสะดวกในการจราจรและการขนส่งสาธารณะในบริเวณที่มีการชุมนุมและบริเวณใกล้เคียงเพื่อให้ประชาชนได้รับผลกระทบจากการชุมนุมน้อยที่สุด และ (๕) กำหนดเงื่อนไขหรือมีคำสั่งให้ผู้จัดการชุมนุม ผู้ชุมนุมหรือผู้อยู่ภายในสถานที่ชุมนุมต้องปฏิบัติตามเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติหน้าที่ตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) บทบัญญัติมาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการบริหารจัดการการประชุมชุมสาธารณะก่อนที่จะเริ่มมีการชุมนุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงซึ่งมิใช่ระบบการขออนุญาต แต่เป็นระบบการแจ้งล่วงหน้าเพื่อให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารปฏิบัติตามมาตรา ๑๙ และมาตรา ๒๐ อำนวยความสะดวกและจัดการให้การชุมนุมเป็นไปโดยเรียบร้อย ดังเห็นได้จากมาตรา ๑๑ ที่กำหนดขั้นตอนและวิธีการแจ้งการประชุมชุมสาธารณะไว้ว่าเมื่อได้รับแจ้งแล้ว ให้ผู้รับแจ้งส่งสรุปสาระสำคัญในการประชุมชุมสาธารณะให้ผู้แจ้งทราบภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ได้รับแจ้ง โดยผู้รับแจ้งมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้แจ้งแก้ไขภายในเวลาที่กำหนดหรือมีอำนาจออกคำสั่งห้ามชุมนุมเฉพาะกรณีที่มีการประชุมชุมสาธารณะที่ได้รับแจ้งนั้น อาจขัดต่อมาตรา ๗ หรือมาตรา ๘ เท่านั้น ผู้แจ้งการประชุมชุมมีสิทธิอุทธรณ์เป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือผู้รับแจ้งขึ้นไปหนึ่งชั้น ในกรณีที่ผู้ประสงค์จะจัดการประชุมชุมสาธารณะไม่สามารถแจ้งการประชุมชุมได้ภายในกำหนดเวลาดังกล่าวตามมาตรา ๑๒ กำหนดให้แจ้งการประชุมชุม

พร้อมคำขอผ่อนผันกำหนดเวลาดังกล่าวได้ การกำหนดระยะเวลาที่ต้องแจ้งการประชุมล่วงหน้าก่อนเริ่มการประชุมไม่น้อยกว่ายี่สิบสี่ชั่วโมงมีความมุ่งหมายเพียงเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องจัดเตรียมความพร้อมและวางแผนในการคุ้มครองความสะดวกของประชาชนและการดูแลการประชุมสาธารณะให้เป็นไปอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ลดความเสี่ยงที่อาจจะทำให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นในบ้านเมืองหรือรักษาความมั่นคงของรัฐ คุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะ ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น โดยเฉพาะการประชาสัมพันธ์เพื่อให้ประชาชนทราบถึงสถานที่ที่ใช้ในการประชุมและช่วงเวลาที่มีการประชุม ตลอดจนคำแนะนำเกี่ยวกับเส้นทางจราจรหรือระบบการขนส่งสาธารณะเพื่อให้ประชาชนได้รับผลกระทบจากการประชุมน้อยที่สุด อันเป็นวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ การกำหนดมาตรการทางกฎหมายดังกล่าวเป็นไปอย่างพอเหมาะพอควรแก่กรณีและได้สัดส่วนกันระหว่างมาตรการทางกฎหมายดังกล่าวกับการเปิดโอกาสให้บุคคลสามารถใช้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธได้

สำหรับพระราชบัญญัติการประชุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสอง เป็นบทบัญญัติที่มีความมุ่งหมายในการกำหนดลักษณะหรือความหมายของ “ผู้ประสงค์จะจัดการประชุมสาธารณะ” ให้ชัดเจน เนื่องจากการกระทำของบุคคลดังกล่าวเป็นการเชิญชวนให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุมโดยทราบข้อมูลเกี่ยวกับการประชุมสาธารณะ จึงต้องมีหน้าที่ในการแจ้งต่อผู้รับแจ้งก่อนเริ่มการประชุมเพียงยี่สิบสี่ชั่วโมง การกำหนดให้ผู้ประสงค์จะจัดการประชุมสาธารณะเป็นผู้มีหน้าที่แจ้งการประชุมล่วงหน้าโดยเร็วเพื่อให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเตรียมความพร้อมและวางแผนในการคุ้มครองความสะดวกของประชาชนและการดูแลการประชุมสาธารณะ เพราะถ้าไม่มีผู้ใดแสดงตัวว่าเป็นผู้ประสงค์จะจัดการประชุมสาธารณะชัดเจนด้วยการแจ้งต่อผู้รับแจ้ง เจ้าหน้าที่ของรัฐย่อมไม่อาจทราบได้ว่า จะติดต่อหรือประสานงานกับผู้ใดได้นอกจากผู้ที่แสดงออกหรือมีพฤติการณ์ดังกล่าวเท่านั้นเพื่อให้การประชุมเป็นไปโดยสงบและปราศจากอาวุธ การปกปิดเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่ให้ทราบว่า จะให้มีการประชุมสาธารณะที่ใดและเมื่อใด ย่อมส่อไปในทางทำให้การประชุมสาธารณะไม่เป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญคุ้มครอง ประกอบกับวิธีการแจ้งการประชุมสาธารณะสามารถกระทำได้โดยสะดวกตามที่มาตรา ๑๐ วรรคสาม บัญญัติไว้ มิได้เป็นการเพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของผู้เชิญชวนหรือนัดให้ผู้อื่นมาร่วมชุมนุมในวัน ระยะเวลา สถานที่ที่กำหนดไม่ว่าจะด้วยวิธีการใด ๆ จนเกินสมควรแก่เหตุ

ส่วนพระราชบัญญัติการประชุมสภาฯ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๐ วรรคสาม เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับวิธีการแจ้งการประชุมสภาฯ โดยให้ระบุวัตถุประสงค์ วัน ระยะเวลา และสถานที่ประชุมสภาฯ ตามวิธีการที่นายกรัฐมนตรีประกาศกำหนด ซึ่งต้องเป็นวิธีที่สะดวกแก่ผู้แจ้งและต้องให้แจ้งผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศได้ด้วยนั้น จึงเป็นกรณีที่ฝ่ายนิติบัญญัติมอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารออกกฎหมายลำดับรองเพื่อให้สามารถกำหนดรายละเอียดของวิธีการแจ้งและวิธีการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องให้มีความชัดเจนครบถ้วนสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยให้ฝ่ายบริหารมีดุลพินิจในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดตามสภาวการณ์ ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง กำหนดวิธีการแจ้งการประชุมสภาฯ ลงวันที่ ๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ข้อ ๓ กำหนดการแจ้งความประสงค์จะจัดการประชุมสภาฯ ให้ดำเนินการโดยวิธีหนึ่งวิธีใด ดังต่อไปนี้ (๑) แจ้งโดยตรงต่อผู้รับแจ้ง (๒) แจ้งทางโทรสาร (๓) แจ้งทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ มีความสะดวกและไม่ได้เพิ่มภาระจนเกินสมควรต่อผู้มีหน้าที่แจ้งการประชุม

ดังนั้น แม้บทบัญญัติมาตรา ๑๐ จำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธของบุคคลอยู่บ้าง แต่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔

สำหรับข้อโต้แย้งที่ว่าพระราชบัญญัติการประชุมสภาฯ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๑๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า การที่มาตรา ๑๔ กำหนดลักษณะการประชุมสภาฯ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายซึ่งรวมถึงการประชุมสภาฯ ที่ไม่แจ้งการประชุมตามมาตรา ๑๐ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เจ้าพนักงานดูแลการประชุมสภาฯ สามารถดำเนินการตามมาตรา ๒๑ โดยการประกาศให้ผู้ชุมนุมที่ชุมนุมสภาฯ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๑๔ เลิกการชุมนุมภายในระยะเวลาที่กำหนด หากผู้ชุมนุมไม่ปฏิบัติตามประกาศดังกล่าว ให้เจ้าพนักงานดูแลการประชุมสภาฯ ร้องขอต่อศาลแพ่งหรือศาลจังหวัดที่มีเขตอำนาจเหนือสถานที่ที่มีการชุมนุมสภาฯ เพื่อมีคำสั่งให้ผู้ชุมนุมเลิกการชุมนุมสภาฯ บทบัญญัติมาตรา ๑๔ ดังกล่าวมีความมุ่งหมายกำหนดลักษณะของการชุมนุมสภาฯ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพื่อให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการตามกฎหมาย

ในการดูแลความสะดวกและความปลอดภัยของการชุมนุมดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพของมาตรการต่าง ๆ ที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง นอกจากนี้ การที่ผู้จัดการชุมนุมไม่แจ้งการชุมนุมทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถจะเริ่มดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจที่กฎหมายกำหนดไว้ในการคุ้มครองความสะดวกของประชาชนไม่สามารถประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับทราบเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบที่เกิดจากการชุมนุม รวมถึงเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องต้องมีระยะเวลาเพียงพอที่จะดำเนินการวางแผนหรือเตรียมความพร้อมเพื่อไม่ให้ประชาชนได้รับความเดือดร้อนเสียหายจนยากต่อการแก้ไขเยียวยาในภายหลัง การชุมนุมสาธารณะที่จัดขึ้นโดยปราศจากการรับรู้ของเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจก่อให้เกิดความไม่สะดวกแก่ประชาชนหรืออาจทำให้ผู้ชุมนุมได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากความไม่ปลอดภัยที่อาจเกิดขึ้น จึงมีความจำเป็นที่ต้องกำหนดให้การชุมนุมสาธารณะที่ไม่แจ้งการชุมนุมตามมาตรา ๑๐ เป็นการชุมนุมสาธารณะที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้บทบัญญัติมาตรา ๑๔ ในส่วนที่เกี่ยวกับการแจ้งการชุมนุมสาธารณะตามมาตรา ๑๐ จำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธอยู่บ้าง แต่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔

ส่วนข้อโต้แย้งที่ว่า พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๒๘ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔ หรือไม่ เห็นว่า การที่มาตรา ๒๘ กำหนดบทลงโทษทางอาญาซึ่งรวมถึงกรณีการจัดการชุมนุมโดยไม่แจ้งตามมาตรา ๑๐ ให้ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท มีวัตถุประสงค์เพื่อกำหนดมาตรการลงโทษผู้กระทำความผิดทางอาญาโดยโทษปรับสำหรับผู้กระทำความผิดเป็นมาตรการเพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพ บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่นรวมถึงผู้ชุมนุมด้วย การกำหนดโทษปรับดังกล่าวเป็นมาตรการลงโทษที่พอเหมาะพอควรแก่กรณีสำหรับการกระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรง ส่วนการที่ไม่กำหนดระวางโทษขั้นต่ำไว้ทำให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษได้ตามความเหมาะสมแก่พฤติการณ์แต่ละคดี

อัตราโทษดังกล่าวได้สัดส่วนกับความร้ายแรงของการกระทำความผิด แม้บทบัญญัติมาตรา ๒๘ ในส่วนการลงโทษผู้ฝ่าฝืนมาตรา ๑๐ จำกัดเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ และปราศจากอาวุธอยู่บ้าง แต่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ทั้งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๔ บทนิยามคำว่า “การชุมนุมสาธารณะ” มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ และมาตรา ๒๘ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๔๔

นายวรวิทย์ กังศศิเทียม

ประธานศาลรัฐธรรมนูญ

นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายปัญญา อุดชาชน

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายวิรุฬห์ แสงเทียน

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายจิรนิติ หะวานนท์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายณภดล เทพพิทักษ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ